

sin Stævning forkynde ved Stævningsmænd, at give indstævnte Meddelelse derom gennem Postvæsenet. Jeg kan ikke nægte, at jeg for mit personlige Vedkommende er tilbøjelig til at tro, at naar man ordner Forskyndelsen ved Stævningsmænd saa praktisk, som det er foreslaaet i dette Lovforslag, vil der ikke vise sig nogen særdeles betydelig Trang til at have en anden Stævningsmaade ved Siden af. Den højtærede Minister, Folketingets Jurister og den danske Sagførerforenings Bestyrelse har imidlertid været enige om, at det kunde være praktisk at have en Forskyndelse ved Postvæsenet ved Siden af en Forskyndelse ved Stævningsmænd; og overfor disse samlede Autoriteter tør jeg paa ingen Maade sætte mit personlige Skøn. Men Spørgsmaalet bliver saa, paa hvilke Vilkaar denne Forskyndelse gennem Postvæsenet skal ske. Det er foreslaaet af Justitsministeren og vedtaget af Folketinget, at Sagsøgeren skal indlevere sin Stævning til vedkommende Retskontor, og Retskontoret skal da atter sende Stævningen til Besørgelse af Postvæsenet. Men fra flere Sider i Folketinget er det gjort gældende, at det vilde være nemmere og bedre, at Sagsøgeren kunde gaa direkte med Stævningen til Postvæsenet, og man har i saa Henseende støttet sig til en fremkommen Udtalelse fra Sagførerforenings Bestyrelse, hvor det meget bestemt fremhæves, at det vil være nemmere og mere praktisk, at Sagsøgeren kan gaa direkte til Postvæsenet. Da nu den danske Sagførerforening bestaar af de Folk, som skal bruge Loven, og da den danske Sagførerforening er repræsenteret over alt i Landet ved Medlemmer og Bestyrelsesafdelinger, maa jeg gaa ud fra, at det er rigtigt, hvad Sagførerforenings Bestyrelse siger, at det vil være det nemmeste og mest praktiske, om Sagsøgeren kan gaa direkte til Postvæsenet. Men det er jo dog et Punkt, som først kommer i Betragtning i anden og tredje Række. Stævningsregler er ikke givne for at skabe Bekvemmelighed for Sagsøgeren, men de er givne for at skabe tilstrækkelig Garanti for, at indstævnte bliver underrettet om, at der den og den Dag foretages en Sag imod ham, og at han, hvis han ikke træffer fornødne Foranstaltninger, kan vente at blive dømt saadan og saadan, og det er klart, at den Garanti, her er tiltænkt indstævnte, naturligvis bør være en effektiv Garanti. Ud fra dette Udgangspunkt forekommer det mig, at den højtærede Justitsminister har fuldstændig Ret i, at det ikke vil være tilstrækkeligt at lade Sag-

søgeren ordne den Ting direkte med Postvæsenet. Naar indstævnte udebliver, vil det ikke være en tilstrækkelig Garanti for, at der er sket, hvad der virkelig skal ske, at Sagsøgeren oplyser, at han gennem Postvæsenet har tilstillet indstævnte et Brev, naar det ikke samtidig oplyses, hvad der laa i Brevet, og hvad der stod i det Papir, som var inden i Brevet. Jeg er altsaa enig med den højtærede Minister i, at det ikke vil være tilstrækkelig Garanti, men Spørgsmaalet er saa, om man opnaar en bedre Garanti ved at lade Besørgelsen gaa gennem Retskontoret. Hvis Forholdet skal være det, at Retskontoret ogsaa skal lægge den Genpart, Sagsøgeren indleverer, i Konvolutten, uden nærmere at forvise sig om, hvad der staar i Genparten, forekommer det mig, at saa vinder man ikke ret meget, eller vel egentlig slet intet, ved at lade Sagen gaa gennem Retskontoret. Hvis der skulde skabes virkelig Garanti for indstævnte, maatte Retskontoret dog sikre sig, at det Papir, der indleveres som Genpart, og som skal lægges i den Konvolut, som sendes af Sted med Posten, virkelig indeholder en Indkaldelse til Adressaten om, at den og den Dag og den og den Tid vil i den og den Ret blive foretaget en Sag imod ham, og det forekommer mig, at det naturligst vilde ske ved, at Retskontoret ligefrem konfererede Genpart og Original. Det vilde ikke være et meget betydeligt Arbejde, Stævninger er, som sikkert de allerfleste Medlemmer ved, i Almindelighed korte Dokumenter, og en Konference kan altsaa besørges overordentlig hurtigt. Imidlertid staar der i Lovforslaget intet om, at Retskontorerne har Pligt til at foretage en saadan Konference, og den højtærede Minister har ogsaa i Folketinget udtalt, at det ikke havde været Meningen at paalægge Retskontorerne en saadan Konferencepligt, men paa den anden Side har den højtærede Minister i Folketinget udtalt, at Retskontorerne dog nødvendigvis, naar de ekspederede Sagen, maatte forvise sig om, at det Dokument, som sendes af Sted til Adressaten, til indstævnte, var et Papir, hvorved han indkaldtes til at møde i Retten den og den Dag til den og den Tid. Hvorledes den højtærede Minister har tænkt sig Sagen ordnet, har jeg ikke kunnet se af Forhandlingerne i Folketinget, men jeg antager, at den højtærede Minister vil udtale sig her i dette høje Ting om, hvilke Regler han tænker sig, der i den Henseende skal opstilles. Det forekommer mig nemlig, at der i alle